

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΓ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1301 ²	Κυριακὴ Θ' Λουκᾶ (Λουκ. 12,16-21· 14,35) 23 Νοεμβρίου 2025 (2006)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

Μία αγωνιώδης νύκτα

«Ταύτῃ τῇ νυκτὶ τὴν ψυχὴν σου ἀπαιτοῦσιν ἀπὸ σοῦ...» (Λουκ. 12,20)

Θὰ σὰς παρακαλέσω, ἀγαπητοί μου, νὰ κά-
νετε ὑπομονὴ λίγα λεπτά, ν' ἀκούσετε
μιὰ σύντομη ὁμιλία. Ἀφορμὴ θὰ λάβουμε ἀπὸ
τὸ ἱερὸ καὶ ἅγιο εὐαγγέλιο (βλ. Λουκ. 12,16-21· 14,35), ἀπὸ
μιὰ λέξι· γιατί καὶ μία ἀκόμα λέξι τοῦ Εὐαγγε-
λίου διδάσκει.

Ἡ λέξι αὕτῃ εἶνε ἡ «**νύχτα**» (βλ. 12,20), ἡ τελευ-
ταία νύχτα ποὺ ζῆ κανεὶς. Ἐχει μεγάλη σημα-
σία ἡ τελευταία ἡμέρα καὶ ἡ τελευταία νύχτα
τῆς ζωῆς μας. Περνοῦν περνοῦν τὰ ἡμερονύ-
κτια, ἀλλὰ ἔρχεται κάποτε μιὰ νύχτα, καὶ τό-
τε τέλος· δὲ μᾶς βρίσκει τὸ πρωί.

Ὅμιλεῖ λοιπὸν τὸ εὐαγγέλιο γιὰ τὴν τελευ-
ταία νύχτα ἐνὸς ἀνθρώπου. Τὴν πέρασε ἐνα-
γώνιος, δὲν τὸν ἔπαιρνε ὁ ὕπνος.

Τί εἶνε ὁ **ὕπνος**; Ὁ Θεὸς τὸν ἔδωσε γιὰ τὸ
καλὸ μας. Κατάλληλος καιρὸς γιὰ τὸν ὕπνο
εἶνε κυρίως ἡ νύχτα. Τότε σῶμα καὶ ψυχὴ ἀ-
ναπαύονται, καὶ τὸ πρωὶ ξυπνᾷς μὲ νέες δυνά-
μεις νὰ ἐργασθῇς. Ἐὰν λείψῃ ὁ ὕπνος, ὁ ἄν-
θρωπος δὲν μπορεῖ νὰ σταθῇ. Εἶνε κι αὕτῃ μιὰ
δωρεὰ τοῦ Θεοῦ, πολὺ μεγάλη δωρεὰ· καὶ
κοιμοῦνται ὅλοι· νήπια καὶ γέροντες, ἄντρες
καὶ γυναῖκες, βασιλιᾶδες καὶ δοῦλοι, ἐλεύθε-
ροι καὶ φυλακισμένοι, οἱ πάντες κοιμοῦνται.

Μερικοὶ ὅμως δὲν κοιμοῦνται. Τί ἔχουν; Ἀ-
υπνία. Ὡ **ἡ ἀυπνία**! Μιὰ νύχτα, τρεῖς μετὰ τὰ
μεσάνυχτα, χτύπησε ἐπιμόνως τὸ τηλέφωνο
τῆς μητροπόλεως. Σηκώνομαι καὶ τὸ παίρνω.
Ἀκούω μιὰ φωνὴ ἀπὸ μακριά, ἀπὸ τὴν Ἀθήνα.
—Εἶμαι, λέει, μιὰ γυναίκα. —Τί ἔχεις καὶ τηλε-
φωνεῖς τέτοια ὥρα; —Δὲν μπορῶ νὰ κοιμηθῶ,
ἔχω δυὸ μέρες νὰ κλείσω μάτι. Πάω νὰ τρελ-
λαθῶ. Κάνε μιὰ δέησι στὸ Θεὸ νὰ μοῦ δώσῃ
λίγο ὕπνο... Εἶχε καρκίνο, καὶ πονοῦσε φρι-
κτά. Πόσο ἀχάριστοι εἴμαστε, ποὺ δὲ λέμε
εὐχαριστῶ στὸ Θεὸ γιὰ τὸν ὕπνο!

Κι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τοῦ εὐαγγελίου, ποὺ
δὲν μποροῦσε νὰ κοιμηθῇ, τί ἦταν, ἄρρωστος;

Σωματικὰ ὄχι. Αὐτὸς εἶχε ἄλλη ἀσθένεια, πο-
λὺ χειρότερη ἀπὸ τὸν καρκίνο. Ἦταν ψυχικὰ
ἄρρωστος. Ἔπασχε ἀπὸ μιὰ ἀσθένεια, ποὺ ἐξ
αἰτίας τῆς ἔχουν χυθῇ ποταμοὶ αἵματος. Ἐὰν
γίνωνται παγκόσμιοι πόλεμοι, αἰτία εἶνε αὕτη.
Ἄν ἔλειπε αὕτη, θὰ ὑπῆρχε εἰρήνη. Πῶς λέ-
γεται ἡ ἀσθένεια αὕτη τοῦ ἀνθρώπου τοῦ εὐ-
αγγελίου; Λέγεται **πλεονεξία**. Ἦταν πλεονέ-
κτης, φιλάργυρος· καὶ γι' αὐτὸ δὲν μποροῦσε
νὰ κοιμηθῇ ὅλη νύχτα. Δηλαδή;

Ἦταν πλούσιος πολὺ. Εἶχε κτήματα πολλά.
Καὶ τὴ χρονιὰ ἐκείνη ἦρθε ἐξαιρετικὴ εὐλογία·
μάζεψε τόσους καρπούς, ποὺ δὲν χωροῦσαν
στὶς **ἀποθήκες** του. Στενοχωριόταν. Ὅλη νύχτα
στριφογύριζε στὸ κρεβάτι του σὰν τὸ φίδι, δὲν
τὸν ἔπιανε ὕπνος. Καὶ καθὼς προσπαθοῦσε
νὰ λύσῃ τὸ πρόβλημα ἔλεγε· «Τί νὰ κάνω;...».

Τί νὰ κάνῃ; Ἐὰν συμβουλευόταν τὸ λόγο τοῦ
Θεοῦ κ' ἔρριχνε μιὰ ματιὰ στὴν κοινωνία, εὐ-
κολα θὰ ἔλυνε τὸ πρόβλημα. Ζητάει νέες ἀπο-
θήκες; Μὰ ὑπάρχουν· ὄχι μία καὶ δύο χιλιάδες
ἀποθήκες. Ποιὲς εἶνε; **Τὰ στομάχια** τῶν ἀνθρώ-
πων. Τὸ στομάχι τί εἶνε; μιὰ μικρὴ ἀποθήκη, ποὺ
γεμίζει καὶ ἀδειάζει. Καὶ οἱ μὲν πλούσιοι, ὅ-
πως αὐτός, ἔχουν τὸ στομάχι πάντα γεμάτο· μὰ
τῶν φτωχῶν τὸ στομάχι συχνὰ εἶνε ἀδειανό.

Ὑπῆρχαν **φτωχοί**. Μποροῦσε νὰ τοὺς δώσῃ
ἀπὸ τὰ περισσεύματά του. Πολλοὶ θὰ μπορού-
σαν ἔτσι νὰ ζήσουν. Αὐτὸς ὅμως σκέπτεται μό-
νο τὸν ἑαυτό του. Σύνθημά του ἔχει «ὅλα γιὰ
τὸν ἑαυτό μου» (ἔτσι σκέπτονται συνήθως οἱ
πλούσιοι, αὕτη εἶνε ἡ ἁμαρτία τῆς πλεονεξί-
ας, ἡ κατάρα τῆς ἀνθρωπότητος). Σχεδίαζε λοι-
πὸν ὁ πλούσιος νὰ χτίσῃ νέες ἀποθήκες γιὰ
τὰ ἀγαθὰ του. Καὶ ὑπολόγιζε, ὅτι αὐτὰ θὰ τοῦ
ἔφταναν νὰ ζήσῃ χρόνια πολλά, χίλια χρόνια!

Ἔζησε χίλια χρόνια; Οὔτε μιὰ νύχτα δὲν ἔ-
ζησε. Γιατί δὲν εἶχε ἀκόμη τελειώσει τὶς σκέ-
ψεις αὐτές, καὶ κάποιος τοῦ χτυπάει τὴν πόρ-
τα. Ποιὸς ἐνοχλητικὸς καὶ ἀναιδὴς εἶνε τέτοια

ώρα; ὦρα, ὁ ἐπισκέπτης αὐτός, ποὺ χτυποῦσε, δὲν ἔχει ὦρα ὠρισμένη. Ἔρχεται ὅποτεδῆποτε. Ποιός εἶνε; **Ὁ χάρος!** Παρουσιάζεται καὶ τοῦ λέει· Ἐδῶ, αὐτὴ τῇ στιγμῇ σὲ παίρνω· σὲ παίρνω στὰ μαῦρα φτερά μου... Ἔτσι ἔφυγε· κ' ἔμεινε μὲ τὰ σχέδια καὶ τὰ ὄνειρα.

Καὶ ὁ Χριστὸς μᾶς λέει· Αὐτὸ θὰ πάθουν καὶ ὅσοι σκέπτονται παρομοίως. «*Ἄφρον, ταύτη τῇ νυκτὶ τὴν ψυχὴν σου ἀπαιτοῦσιν ἀπὸ σοῦ· ἃ δὲ ἡτοίμασας τίνι ἔσται;*» (ἐ.ἀ. 12,20).

Τί μᾶς διδάσκει, ἀδελφοί μου, ἡ παραβολὴ αὐτῇ; Μᾶς λέει, **πόσο κακὸ εἶνε ἡ πλεονεξία.** Καὶ ὅλοι, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον, ἔχουμε τὴν πλεονεξία· εἴμαστε πλεονέκτες, δὲν μᾶς ἀρκοῦν τὰ λίγα. Ἔχουμε πλεονεξία, κ' εἶνε κατὰρα ἡ πλεονεξία.

Ὁ πλεονέκτης δὲν ἀρκεῖται στὰ λίγα ποὺ ἔχει, θέλει ν' ἀποκτήσῃ ὅλο καὶ περισσότερα. Ἔκανε ἓνα ἑκατομμύριο; θέλει νὰ τὸ κάνῃ δύο· τὰ δυὸ νὰ τὰ κάνῃ τέσσερα, τὰ τέσσερα ὀκτώ, τὰ ὀκτὼ δεκάξι, τὰ δεκάξι τριανταδύο... Ὡνάσης νὰ γίνῃ, δὲν ἡσυχάζει. Μπορεῖ ἡ θάλασσα νὰ πῇ στὰ ποτάμια «Φτάνει πιά, δὲν θέλω τὰ νερά σας»· ὁ πλεονέκτης ποτέ δὲν θὰ πῇ «Φτάνει». **Θέλει συνεχῶς νὰ παίρνῃ.**

Ἦρθε στὴ μητρόπολι κάποιος ἀπὸ οἰκογένεια μὲ πέντ' - ἕξι ἀδέρφια καὶ ἔκλαιγε. Τί ἔχεις; τοῦ λέω. Μακάρι νὰ μὴν εἶχα ἀδερφό, μοῦ λέει· φοβερὸς πλεονέκτης! Πῶς τὰ κατάφερε καὶ πῆρε ὅλη τὴν περιουσία τοῦ πατέρα· δὲν ἄφησε τίποτα. Ἐννοεῖ **νὰ μὴ ζήσουν οἱ ἄλλοι,** μόνο αὐτός. Μοῦ ῥχεται νὰ τὸν σκοτώσω!...

Καὶ μόνο στὰ ἄτομα; Καὶ στὶς οἰκογένειες, καὶ στὰ ἔθνη, καὶ στὴν ἀνθρωπότητα ὑπάρχει πλεονεξία. Αὐτὴ τὴν ὥρα, ποὺ μιλάμε, ἄλλα **κράτη** εἶνε φτωχὰ κι ἄλλα εἶνε πλούσια. Τὰ πλούσια, τὰ μεγάλα, ἔχουν μαζέψει στὶς ἀποθήκες τοὺς ἑκατομμύρια τόννους προϊόντων· πατάτες, πορτοκάλια, λεμόνια, μῆλα, ἀχλάδια, γάλα... Τί τὰ κάνουν; Τί τὰ κάνουν; Ἐμένα ῥωτᾶτε; Ἄν πιστευαν στὸ Εὐαγγέλιο, ἔπρεπε νὰ τὰ μοιράσουν ἐκεῖ ποὺ κάποιοι πεθαίνουν ἀπὸ τὴν πείνα. Ἀντὶ γι' αὐτὸ ἀνοίγουν χωματερὲς καὶ θάβουν τοὺς καρπούς, προϊόντα ἐξαιρετικά, καὶ χύνουν στὰ ποτάμια τὸ πολῦτιμο γάλα. Μάλιστα· αἰώνας καταστροφῆς. Γι' αὐτὸ εἶνε μεγάλο ἁμάρτημα ἡ πλεονεξία.

Καὶ φάρμακο; **Ὑπάρχει φάρμακο.** Πῶς θὰ θεραπευθοῦμε ὅλοι, ἀδελφοί μου, ἀπὸ τὴν πλεονεξία; Τὰ φάρμακα εἶνε **δύο**· τὸ ἓνα λέγεται αὐτάρκεια, τὸ ἄλλο λέγεται ἐλεημοσύνη.

Τί θὰ πῇ **αὐτάρκεια;** Ὁ ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰ-

τωλὸς λέει· «Κάθεσαι στὸ τραπέζι· σὲ φτάνουν ἑκατὸ δράμια ψωμί; –δράμια εἶχαν τότε– Μὴ φᾶς περισσότερο. Ἄν φᾶς, δὲν εἶνε εὐλογημένο». Τὰ ἑκατὸ σὲ φτάνουν· μὴ θέ'ς νὰ φᾶς διακόσα, τρακόσα. Τὸ πολὺ φαί δὲν κάνει καλὸ. Στὰ παλιὰ τὰ εὐλογημένα χρόνια, στὰ φτωχὰ μας σπιτία, ποὺ ἦτανε πέντε, ἕξι, ἑπτὰ παιδιά, ζοῦσαν θαυμάσια, ἦταν ὅλα ῥοδοκόκκινα. Ἔπαιρνε ἡ μάνα τὸ κριθάρινο ψωμί, ὅχι τὸ ἄσπρο, ἔλεγε τὸ «*Πάτερ ἡμῶν*», τὸ ἔκοβε ὅπως κόβει ὁ παπᾶς τὸ ἀντίδωρο, καὶ ἔδινε ἀπὸ ἓνα κομματάκι σὲ κάθε παιδί. Κ' ἐκεῖνο τὸ κριθάρινο ψωμί γινόταν βούτυρο καὶ γάλα, καὶ τὰ παιδιά ἦταν ζωηρὰ καὶ εὐκίνητα. Τώρα; Ἀνοίγουν τὸ ψυγεῖο καὶ τρῶνε ὅσο θέλουν. Οἱ γονεῖς γεννοῦν δυὸ παιδιά μόνο. Ὅ,τι τρώει σήμερα τὸ ἓνα, ἔτρωγαν ἄλλοτε ἑπτὰ παιδιά. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα; παρουσιάστηκαν καρδιακὰ νοσήματα σὲ παιδιά. Ὅπως εἶπαν οἱ γιατροὶ κάτω στὴν Ἀθήνα, αὐτὰ προέρχονται ἀπ' τὸ πολὺ φαί. Τρῶνε, τρῶνε, καὶ πᾶν' νὰ σκάσουν. Γιατὶ οἱ γονεῖς δὲν σκέπτονται ἄλλο ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ τους καὶ τὸ παιδάκι τους.

Τὸ ἓνα λοιπὸν φάρμακο εἶνε ἡ αὐτάρκεια. Τὸ ἄλλο εἶνε ἡ **ἐλεημοσύνη**· νὰ δίνῃ κανεὶς στὸν φτωχότερο. Αὐτὸ ποὺ περισσεύει δὲν εἶνε δικό σας, «εἶναι τῆς χήρας, τ' ὄρφανοῦ, καὶ μὴν τὸ σπαταλᾶτε» (Ἀχ. Παράσχος, Ἀναγν. Δ', σ. 100). Τὸν ἄσπλαχνο πλεονέκτη, εἶπε κάποιος, μὲ τοὺς ἀθέους θὰ κατακρίνῃ ὁ Χριστός. Τὸ 1986 κάναμε ἔρανο γιὰ τοὺς σεισμοπλήκτους τῆς Καλαμάτας. Καὶ ἐνῶ κάποιοι ἄλλοι ἔδωσαν ἐλάχιστα, ξαφνικὰ χτυπάει τὴν πόρτα μιὰ φτωχιά καὶ τυφλὴ γυναίκα ἀπ' τὸ Λέχοβο. –Τί θέλεις; (νόμιζα ὅτι θέλει ἐλεημοσύνη). –Ὁχι, δέσποτα, δὲν θέλω ἐλεημοσύνη. Ἄκουσα ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο γιὰ τὸν ἔρανο· παίρνω μιὰ μικρὴ σύνταξι καὶ μ' αὐτὴν ἀγόρασα ἑκατὸ κιλὰ φασόλια... Ἐκλαψα βλέποντας τὴν πρᾶξι τῆς. Μαζὶ μὲ ὅσα ἔδωσε ὅλη ἡ μητρόπολι συγκεντρώθηκαν ἐξήντα τόννοι ὄσπρια, φακές, ζάχαρη κ.τ.λ.. Τὰ συνώδευσαν ἱερεῖς μας, κι ὅταν τὰ παρέδιδαν στοὺς σεισμοπλήκτους, ἐκεῖνοι ἔκλαιγαν μέσ' στὶς σκηνὲς καὶ ἔλεγαν· «Ἀπὸ τῇ Φλώρινα; Μπράβο! δὲν περιμέναμε ἀπὸ τόσο μακριὰ νὰ μᾶς θυμηθοῦν».

Αὐτὸ λοιπὸν μᾶς διδάσκει σήμερα τὸ εὐαγγέλιο· νὰ μὴν ἔχουμε πλεονεξία, ἀλλὰ νὰ εἴμαστε εὐχαριστημένοι μὲ ὅ,τι ἔχουμε, νὰ ἐλεοῦμε γύρω μας, νὰ κοιμώμαστε τὸν ὕπνο τοῦ δικαίου, καὶ νὰ δοξάζουμε καὶ νὰ ὑμνοῦμε τὸ Θεὸ εἰς αἰῶνας αἰώνων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**